

H. P. B:N OPETUKSIA UNENNÄÖSTÄ

Teosofisen Seuran Blavatsky-looshin kokouksissa Lontoossa keväällä 1889 H. P. B. vastasi mm. erilaisiin kysymyksiin unennäöstä. Hänen vastauksensa julkaistiin sittemmin *Transactions of the Blavatsky Lodge* -nimisessä kirjassa, ja suomennamme tähän unia käsittelevän luvun. Lukija ymmärtää selitykset, jos hän on tutustunut kirjaan *Teosofian avain*.

Kysymys. Mitkä ”prinsiipit” ovat unennäössä toimivina?

Vastaus. Tavallisessa unennäössä – joka on erotettava todellisesta unennäöstä ja nimitettävä tyhjänpäiväiseksi näkemiseksi – toimiva ”prinsiippi” on *Kaama*, jossa asustaa persoonallinen Minä ja alemman Manaksen uinuvien muistojen kaaosmaiseen toimintaan herättämä himo.

Kys. Mikä on ”alempi Manas”?

Vast. Sitä nimitetään tavallisesti eläimelliseksi sieluksi (heprealaisten kabbalistien *Nefesh*). Se on Korkeammasta Manaksesta eli pysyväisestä *Minästä* lähtevä säde ja se ”prinsiippi”, joka ilmenee inhimillisenä järkenä – eläimissä vaistona, sillä eläimet myös näkevät unta. Kaaman ja eläimellisen sielun yhteistoiminta on kuitenkin puhtaasti koneellinen. Vaisto, eikä järki, on niissä toimivana. Ruumiin nukkuessa ne koneellisesti ottavat vastaan ja työntävät luotaan sähköimpulsseja eri hermokesuksista. Aivoihin ne tuskin tekevät mitään vaikutusta, ja muisti kerää ne tietysti varastoonsa ilman järjestystä tai johdonmukaisuutta. Herätessä nämä vaikutelmat haihtuvat vähitellen vaappuvien varjojen lailla, joilla ei ole allaan todellista pohjaa. Aivojen säilytyskyky voi kyllä rekisteröidä ja tallettaa ne, jos ne vain ovat painuneet aivoihin kyllin voimakkaasti. Mutta säännöllisesti muistimme huomioi vain niitä haihtuvia ja sotkuisia vaikutelmia, jotka aivomme ottaa vastaan heräämishetkellä. Tämä puoli ”unennäöstä” on kuitenkin tullut riittävästi huomioon otetuksi ja kylläkin oikein kuvatuksi uudenaikaisissa fysiologisissa ja biologisissa teoksissa, koska sellaiset ihmisten unet eivät poikkea paljonkaan eläinten unista. Sitä vastoin tieteelle ovat kerrassaan *terra incognita* korkeamman Minän todelliset unet ja kokemukset, joita myös nimitetään uniksi, vaikkei pitäisi käyttää sitä nimeä, jollei muuteta toisten unennäköjen nimitystä.

Kys. Millä lailla nämä eroavat toisistaan?

Vast. Todellisten unien luontoa ja tehtäviä emme voi käsittää, ellemmme myönnä, että kuolevaisessa ihmisessä asuu kuolematon Minä, joka on riippumaton fyysisestä ruumiista, sillä asia käy aivan käsittämättömäksi, ellemmme usko – niin kuin tosiasia on – että nukkuessa on jäljellä vain elävöitetty tomumaja, jonka kyky riippumattomaan ajatteluun on kerrassaan herpaantunut.

Mutta jos myönnämme korkeamman eli pysyvän *Minän (Egon)* asuvan meissä – jota Minää emme saa sekoittaa ns. ”Korkeampaan Itseen” – silloin saatamme käsittää, että ne näyt, joita pidämme unina ja tavallisesti turhanpäiväisinä mielikuvina, itse asiassa ovat hajanaisia poimintoja *sisäisen* ihmisen elämästä ja kokemuksista, joiden hämärä muisteleminen enemmän tai vähemmän häiriintyy fyysinen muistin kautta heräämishetkellä. Tämä näet saa koneellisesti muutamia vaikutelmia siitä, mitä *sisäinen* ihminen täydellisen vapautensa hetkinä on ajatellut, mitä tosিতapahtumia hän on nähnyt ja mitä tekoja suorittanut. Sillä *Minämme* elää omaa erillistä elämäänsä savivankilansa sisällä joka kerta kun se vapautuu aineen kahleista, so. fyysisen ihmisen nukkuessa. Tämä Minä se on toimija, todellinen ihminen, todellinen inhimillinen itse. Mutta fyysinen ihminen ei voi tuntea eikä olla tietoinen unien aikana, sillä persoonallisuus, ulkonainen ihminen aivoineen ja ajatuslaitteineen on miltei kokonaan lamassa.

Saatamme hyvin verrata todellista Minää vankiin ja fyysistä persoonallisuutta hänen vanginvartijakseen. Jos vartija nukahtaa, pakenee vanki tai siirtyy ainakin vankilansa seinien ulkopuolelle. Vartija on puolihorroksessa ja katselee nuokkuen koko ajan ikkunasta, josta hän silloin tällöin väläykseltä näkee vankinsa, niin kuin hän näkisi varjon, joka liikkui ikkunan edessä. Mutta mitä hän saattaa tajuta ja mitä hän voi tietää holhottinsa todellisista teoista ja ennen kaikkea hänen ajatuksistaan?

Kys. Eivätkö toisen ajatukset vaikuta toiseen?

Vast. Ei ainakaan nukkuessa, sillä todellinen Minä ei ajattele samalla tavalla kuin hänen haihtuva ja hetkellinen persoonallisuutensa. Valveilla ollen vartija – fyysinen ihminen – joko kuulee tai on kuulematta Korkeamman Minänsä ajatuksia ja Ääntä, sillä ne muodostavat hänen *Omantuntonsa Äänen*, mutta nukkuessa ne ovat ehdottomasti ”Ääni

korvessa”. *Todellisen* ihmisen eli kuolemattoman ”Yksilöllisyyden” ajatuksissa ovat Menneen ja Tulevan ajan kuvat ja näyt samalla tasolla kuin Nykyajan; eivätkä hänen ajatuksensa ole niin kuin meidän, subjektiivisia kuvia aivoissamme, vaan ne ovat eläviä toimintoja ja tekoja, nykyhetken todellisia tapahtumia. Ne ovat todellisuuksia, juuri niin kuin ne olivat silloin, kun äänissä ei ollut ilmenevää puhetta ja kun ajatukset olivat olioita eikä ihmisten tarvinnut ilmaista niitä puheen avulla, sillä ne toteutuivat heti toiminnassa *Kriija-Shaktin* voimasta, joka salaperäinen kyky antaa silmänräpäyksessä aatteille näkyvä muoto, ja nämä olivat yhtä ulkokoh-
taisia varhemman *kolmannen* Rodun ”ihmiselle” kuin meille nykyään ovat näkyvät esineet.

Kys. Millä tavalla Esoteerinen Filosofia sitten selittää, että muutamia katkelmia Minän ajatuksista välistä siirtyy fyysiseen muistiimme ja säilyy siinä?

Vast. Kaikki sellaiset heijastuvat nukkujan aivoihin, niin kuin teltan kangasseiniin ulkonaiset varjot, jotka teltassa olija näkee herätessään. Ihminen sitten luulee nähneensä tuon kaiken unessa ja tuntee *itse* eläneensä jotakin, vaikka hän vain on hämäästi tajunnut todellisen Minän *ajatustekoja*. Tullessaan täysin hereille hänen muistonsa hetki hetkeltä sumenevat ja sekoittuvat fyysisten aivojen luomiin kuviin sen kiihdyk-
keen vaikutuksesta, joka saa nukkujan heräämään. Nämä muistot panevat assosiaatiovoiman avulla erilaisia aatesarjoja liikkeelle.

Kys. On vaikea käsittää, miten Minä saattaa yön aikana suorittaa asioita, jotka ovat tapahtuneet aikoja sitten. Sanottiinhan, että unennäöt eivät ole subjektiivisia?

Vast. Kuinka ne voivat olla subjektiivisia, kun unitila itsessään on meille ja ainakin meidän tasollamme subjektiivinen? Uneksijalle (Minälle) ovat asiat hänen omalla tasollaan yhtä objektiivisia hänelle, kuin meidän tekomme ovat meille.

Kys. Mitkä aistit toimivat unissa?

Vast. Nukkujan aistit kiihottuvat hetkellisesti silloin tällöin, heräten koneelliseen toimintaan. Se, mitä hän kuulee ja näkee, on kuten sanottu Minän ajatusten hajanaista heijastusta. Minä on hyvin henkinen ja sangen läheisesti liittynyt korkeampiin periaatteisiin, Buddhiin ja Aatmaan.

Nämä korkeammat prinssiipit ovat kokonaan toimeettomia meidän tasolamme, ja korkeampi Minä (*Manas*) itse on enemmän tai vähemmän uinuvassa tilassa fyysisen ihmisen valveilla ollessa. Näin on erittäinkin materialistimielisten henkilöiden laita. Niin uinuvassa tilassa ovat henkiset kyvyt, koska aine kahlitsee Minää niin paljon, että Se tuskin voi suoda koko huomioitaan ihmisen teoille, vaikkakin ihminen tekisi syntiä, josta tuo Minä – uudestaan yhtyneenä *alempaan* Manakseensa – saa tulevaisuudessa kärsiä rinnan sen kanssa. Ns. ”omatunto” on, kuten huomautin, muodostunut vaikutteista, joita tämä Minä heijastaa fyysiseen ihmiseen, ja siinä määrin kuin Persoonallisuus, alempi Sielu (eli *Manas*) yhtyy korkeampaan tietoisuuteensa eli *Minuuteen*, tulee jälkimmäisen vaikutus kuolevaisen ihmisen elämään enemmän huomattavaksi.

Kys. Tämä Minä siis on ”Korkeampi Minä”?

Vast. Niin on. Se on korkeampi *Manas*, Buddhin valaisemana; itsetietoisuuden prinssiippi, ”minä olen minä”, lyhyesti sanoen. Se on Kaarana-Shariira, kuolematon ihminen, joka kulkee ruumiillistumasta toiseen.

Kys. Onko todellisen unitilan ”rekisteri” eli ”muistitaulukko” toinen kuin valvetilan?

Vast. Koska unennäöt todellisuudessa ovat Minän tekoja fyysisen unen aikana, pannaan ne tietysti muistiin omalla tasollaan ja ne aikaansaavat asianomaisia vaikutuksia tällä tasolla. Mutta on aina muistettava, että unet yleensä, ja sellaisina kuin me ne tunnemme, ovat vain valvetajuntamme hajanaisia muistoja näistä tosiseikoista.

Useinpa tapahtuukin, ettemme ollenkaan muista nähneemme mitään unta, mutta myöhemmin päivällä välähtää äkkiä mieleen muisto näkemästämme unesta. Siihen on monta syytä. Samantapaista sattuu meille jokaiselle joskus. Usein aistimus, haju, vieläpä satunnainen melu tai ääni johtaa tuossa tuokiossa mieleemme kauan sitten unohtuneita tapahtumia, kohtauksia ja henkilöitä. Jotakin siitä, mitä tuo ”yöllinen näyttelijä”, Minä, näki, teki tai ajatteli, painui kyllä samalla fyysisiin aivoihin, mutta jäi pääsemättä tietoiseen valvemuistiin jonkun fyysisen tilan tai esteen takia. Tämä vaikutelma on rekisteröity aivoihin, asianomaiseen soluun eli hermokeskukseen, mutta jostakin satunnaisesta syystä se ikään kuin ”odottaa aikaansa”, kunnes jokin seikka antaa sille tarpeellisen kiihdykkeen.

Silloin aivot heti päästävät sen valveilla olevan ihmisen tietoiseen muistiin. Sillä niin pian kuin tarvittavat olosuhteet syntyvät, syöksee kyseessä oleva keskus toimintaan ja suorittaa sille annetun tehtävän, jota se oli estetty ajallaan täyttämästä.

Kys. Miten tämä prosessi tapahtuu?

Vast. Jonkinlainen tietoinen sähkötysyhteys on olemassa lakkaamatta, yötä päivää, fyysisten aivojen ja sisäisen ihmisen välillä. Aivot ovat sekä fyysisesti että metafysisesti niin monimutkainen kappale, että ne ovat niin kuin puu, jonka kuorta voidaan poistaa kerros kerrokselta, jokaisen kerroksen ollessa toisista erilainen omine erikoisine töineen, tehtävineen ja ominaisuuksineen.

Kys. Mikä erottaa toisistaan ”uni”- ja valvetajunnan muistin ja mielikuvituksen?

Vast. Nukkuessa ovat tietysti fyysinen muisti ja mielikuvitus passiivisia, koska unennäkijä nukkuu: hänen aivonsa nukkuvat, hänen muistinsa nukkuu, kaikki hänen toimintansa nukkuvat ja ovat levossa. Ainoastaan kiihtyessään ne heräävät toimintaan, kuten olen teille sanonut. Siten nukkujan tajunta ei ole aktiivinen, vaan passiivinen. Sitä vastoin sisäinen ihminen, todellinen Minä, toimii riippumattomana ruumiin nukkuessa. Mutta on epäilyksen alaista, kykenisikö kukaan meistä käsittämään sen toiminnan luontoa, jollei hän ole läpeensä tutustunut salatieteen fysiologiaan.

Kys. Missä suhteessa Astraalivalo ja Akaasha ovat muistiin?

Vast. Edellinen on eläimellisen ihmisen ”muistitaulukko”, jälkimmäinen henkisen Minän. Minän ”unet” pannaan kaikki muistiin yhtä hyvin kuin fyysisen ihmisen teot, koska molemmat ovat tekoja syiden perusteella ja aikaansaavat seurauksia. Meidän ”unemme”, jotka itse asiassa ovat todellisen Itsen valvetilaa ja tekoja, tulevat pakosta johonkin merkityksi muistiin. Lukekaa Luciferistä artikkeli ”Karmic Visions” ja huomata, kuinka siinä kuvataan todellisen Minän istuvan katselemassa sankarin elämää, – ja ehkä löydätte jonkin ajatuksen.

Kys. Mitä todellisuudessa on Astraalivalo?

Vast. Kuten Esoteerinen Filosofia meille opettaa, on *Astraalivalo* vain *Akaashan* pohjasakka, ja Akaasha on Universaalinen Aatteilu (ideointi)

sen metafysisessä merkityksessä. Vaikka Astraalivalo on näkymätön, se on niin sanoaksemme Akaashan fosforivälkkyvää säteilyä, välittäen sen yhteyttä ihmisen ajatuskykyjen kanssa. Nämä saastuttavat Astraalivaloa, tehden sen siksi mitä se on – kaikkien inhimillisten, eritoten psyykkisten rikosten säilytyspaikka. Alkutilassaan Astraalivalo on säteilynä aivan puhdas, vaikka se laskeutuessaan alemmaksi ja lähemmäksi maapiiriämme yhä enemmän differentioituu, tullen siten samalla kokoonpanoltaan yhä epäpuhtaammaksi. Mutta ihminen suuresti auttaa tätä saastumista, palauttaen sen aineolemuksen luotaan paljon pahempaan kuin hän sen vastaanotti.

Kys. Voitteko selittää meille, miten se suhtautuu ihmiseen ja mikä sen toiminta on unielämässä?

Vast. Differentioituminen fyysisessä maailmassa on ääretöntä. Kaikkiallinen aatteilu – eli *Mahat*, jos niin haluatte – lähettää homogeenisen säteilynsä heterogeeniseen maailmaan, ja tämä saapuu inhimilliseen eli *persoonalliseen* sieluun Astraalivalon kautta.

Kys. Mutta eikö meidän sielumme saa valovälähdyksiään suoraan Korkeammasta Manaksesta Alemman kautta? Ja eikö edellinen ole puhdas luomus jumalallisesta Aatteilusta – ”Maanasa-Putrat”, jotka ruumiillistuivat ihmisiin?

Vast. On kyllä. Yksilölliset *Maanasa-Putrat* eli Kumaarat ovat jumalallisen Aatteilun suoria säteilyjä – ”yksilöllisiä” myöhemmin differentioitumisen kannalta, johtuen lukemattomista ruumiillistumisista. Lyhyesti sanoen ne ovat tuon Aatteilun kollektiivista kokoomusta, joka meidän tasollamme tai meidän kannaltamme katsoen on tullut *Mahatiksi*, niin kuin Dhjan Tshoohanit yhdessä ovat *Sanana* eli ”Logoksena” Maailman muodostumisessa. Jos Persoonallisuudet (Alemmat Manakset eli *fyysiset* järjet) ottaisivat inspiraatioita ja valonvälähdyksiä vastaan yksinomaan korkeammilta *alter egoiltaan*, ei olisi paljoakaan syntiä tässä maailmassa. Mutta sitäpä eivät tee, ja kietoutuessaan Astraalivalon pauloihin he erkaantuvat enemmän ja enemmän Minä-vanhemmistaan. Lukekaa ja tutkikaa, mitä Eliphas Levi sanoo Astraalivalosta, jota hän nimittää Saatanaksi ja Suureksi Käärmeeksi. Astraalivaloa on liian sanallisesti luultu jonkinmoiseksi toiseksi sinitaivaaksi. Tämä kuviteltu avaruus,

johon ovat painuneet lukemattomat kuvat kaikesta mitä on ollut, on ja tulee olemaan, on kuitenkin sangen ikävä todellisuus. Siitä tulee ihmisessä ja ihmiselle – jos hän on vähänkään psyykkinen – ja kuka ei ole? – kiusaajademooni, ”paha enkeli” ja huonoimpien tekojemme inspiroija. Se vaikuttaa nukkuvankin ihmisen tahtoon painamalla näkyjä hänen uinuviin aivoihinsa (joita näkyjä ei saa sekoittaa ”uniin”), ja nämä siemenet kantavat hedelmää hänen herätessään.

Kys. Mitä osaa näyttelee Tahto unissa?

Vast. Ulkonaisen ihmisen tahto, meidän tahtomisemme, on tietysti unennäköjen aikana uinuvassa ja toimeettomassa tilassa. Mutta jonkinlainen suuntaviiva voidaan antaa nukkuvalle tahdolle sen ollessa toimeettomana ja eräitä jälkiseurauksia voidaan synnyttää keskinäisen yhteistoiminnan kautta kahden tai useamman ”prinsiipin” välillä. Tämä yhteistoiminta saadaan aikaan miltei koneellisesti yhdistämällä prinsii- pit toisiinsa, niin että ne toimivat valvetilassa täydellisessä harmonias- sa, ilman kahnausta ja ilman yhtäkään väärää nuottia. Mutta tämä on ”mustan magian” temppuja, ja hyvään tarkoitukseen käytettynä se kuuluu Okkultistin itsekasvatukseen. Pitkälle edistynyt ”tiellä” on se, jonka tahto voi toimia tietoisesti fyysisen unen aikana tai vaikuttaa toisen hen- kilön tahtoon tämän nukkuessa, esimerkiksi hallitsemalla hänen uniaan ja sen kautta hänen tekojaan hereillä ollessa.

Kys. Olemme kuulleet, että ihminen saattaa yhdistää kaikki ”prinsiip- pinsä” yhteen – mitä tämä merkitsee?

Vast. Kun adeptin onnistuu suorittaa tämä, on hän *Dshiivan-mukta*: hän ei todella enää ole tästä maailmasta, vaan tulee Nirvaaniiksi, joka tahtoessaan voi nousta *Samaadhiin*. Adeptoja tavallisesti luokitellaan sen mukaan, montako ”prinsiippiä” heillä on täydellisesti hallussaan, sillä ns. tahto asuu korkeammassa *Minässä*, ja tämä on jumalallinen ja puhdas, niin pian kuin se on vapaa synnin raskauttamasta persoonalli- suudesta.

Kys. Minkä osan Karma näyttelee unissa? Intiassa sanotaan, että jo- kainen ihminen saa palkinnon tai rangaistuksen kaikista sekä valve- että unutilassa tehdyistä teoista.

Vast. He sanovat niin, koska ovat alkuperäisessä puhtaudessaan säilyttäneet ja muistaneet esi-isiensä perimätietoja. He tietävät, että Itse on todellinen *Minä* ja että se elää ja toimii, vaikkapa toisella tasolla. Ulkonainen elämä on ”unta” tälle Minälle, sitä vastoin sisäinen elämä eli elämä ns. unitasolla on sille todellista elämää. Ja niin hindulaiset (tietämättömät, tietysti) sanovat, että Karma on antelias, palkitessaan sekä todellista ihmistä unissa että harhanomaista persoonallisuutta fyysisessä elämässä.

Kys. Mikä ”karmallinen” erotus on näiden kahden välillä?

Vast. Fyysinen eläin-ihminen on yhtä vähän vastuunalainen kuin koira tai hiiri. Sillä ruumiillinen muoto on kokonaan mennyttä ruumiin kuoltua. Mutta todellinen *Itse*, joka lähetti itsestään oman varjonsa eli alemman ajattelevan persoonallisuuden ja joka puolestaan näytteli ja veti lankoja fyysisen automaatin eläessä, saa seuraavassa ruumiillistumassaan kärsiä yhdessä *factotuminsa* ja *alter egonsa* kanssa.

Kys. Mutta eivätkö nuo kaksi, ylempi ja alempi Manas, ole yhtä?

Vast. Ovat, eivätkä ole – siinäpä suuri mysteerio. Korkeampi Manas eli Minä on olemukseltaan jumalallinen ja sen tähden puhdas. Mikään tahra ei voi sitä saastuttaa eikä mikään rangaistus voi siihen ylettyä, koska se on syytön eikä ota osaa Alemman Minänsä vapaaehtoiisiin toimiin. Mutta vaikka se on kaksinainen ja vaikka elämän aikana Korkeampi on erotettu Alemmasta, niin kuitenkin juuri sen kautta, että ”Isä ja Poika” ovat yhtä ja että Alempi Sielu yhtyessään jälleen vanhempaan Minäänsä kiinnittää ja painaa siihen kaikki sekä huonot että hyvät tekonsa, saavat molemmat kärsiä, ja Korkeampi Minä, joskin viaton ja tahraton, saa tulevassa ruumiillistumassa kantaa yhdessä *alemman* Itsen kanssa rangaisuksen tämän suorittamista pahoista töistä. Koko sovitusoppi on rakennettu tälle vanhalle esoteeriselle opinkappaleelle, sillä Korkeampi Minä on antityyppi eli vastakohta sille, mikä tämän maan päällä on tyyppinä, nimittäin persoonallisuudelle. Tässä uudistuu niille, jotka asian ymmärtävät, vanha veedalainen kertomus Vishvakarmanista käytännössä todistettuna. Vishvakarman, kaikkinäkevä Isä Jumala, joka on kuolevaisille käsittämätön, *uhraa* lopuksi Bhuvanana, pyhän Hengen, poikana *itsensä itselleen* pelastaakseen maailmat. ”Korkeimman Minän” mystisenä

nimenä on intialaisessa filosofiassa *Ksheetradshna* eli ”ruumillistunut Henki”, se, joka tuntee eli elähdyttää *ksheetran*, ”ruumiin”. Hakekaa sanan alkujuuria ja te löydätte siitä sanan *adsha* ”ensisyntyinen” ja myös ”karitsa”. Tämä kaikki herättää ajattelua, ja voitaisiin kirjoittaa kirjoja tyyppin ja antityypin pregeneettisestä ja postgeneettisestä kehityksestä – Kristus-*Ksheetradshnasta*, ”Jumalihmisestä”, Ensisyntyisestä, jota symbolisoitiin ”karitsalla”. *Salainen Oppi* osoittaa, että Maanasa-Putrat eli ruumiillistuvat *Minät* ovat ottaneet päälleen tietien tahtoen vastaisten persoonallisuksiensa kaikkien tulevien syntien taakan. Siten on helppo ymmärtää, ettei herra A. eikä herra B. eikä yksikään niistä persoonallisuuksista, joihin Itsensä uhraava Minä aika ajoittain pukeutuu, ole todellinen Kärsijä, vaan että siinä tosiaan on viaton *Kristus* meissä. Sen tähden mystiset hindut sanovat, että Ikuinen Itse eli Minä (yksi kolmessa ja kolme yhdessä) on ”Vaunun ajajana”; persoonallisuudet ovat hetkelisinä ja haihtuvina matkustajina, hevosten ollessa ihmisen elämellisinä intohimoina. Sen tähden on oikein sanoa, että ollessamme kuroja Omantuntomme Äänelle ristiinnaulitsemme Kristuksen itsessämme. Mutta palatkaamme uuniin.

Kys. Ovatko ns. profeetalliset unet merkinä siitä, että unennäköjällä on luja taipumus selvänäköön?

Vast. Kun kyseessä on henkilö, jolla on todella profeetallisia unia, voidaan sanoa niin olevan, koska hänen fyysiset aivonsa ja muistinsa ovat läheisemmässä yhteydessä ja sympatiassa hänen ”Korkeamman Minänsä” kanssa, kuin mitä yleensä on tavallista ihmisille. Minä-Itselle on helpompi painaa fyysiseen kuoreen ja muistiin sellaista, mikä tuolle henkilölle on tärkeätä, kuin mitä sille on vähemmän lahjakkaiden henkilöiden yhteydessä. Muistakaa, että ainoa Jumala, jonka kanssa ihminen joutuu kosketukseen, on hänen oma Jumalansa, jota nimitetään Hengeksi, Sieluksi ja Järjeksi eli Tajunnaksi – ja nämä kolme ovat yhtä.

Mutta on rikkaruohoja, joita täytyy hävittää, jotta kasvi pääsisi kasvaamaan. Meidän täytyy kuolla, sanoi Paavali, jotta eläisimme uudestaan. Hävityksen kautta voimme tulla paremmiksi, ja nuo kolme voimaa, säilyttävä, luova ja hävittävä ovat vain yhtä monta ihmisessä piilevän jumallaisen kipinän olemuspuolta.

Kys. Näkevätkö Adeptit unia?

Vast. Edistynyt Adepti ei näe unta. Adepti on saavuttanut herruuden neljän alemman periaattinsa yli – ruumis mukaan luettuna, – eikä hän niin ollen anna lihan kulkea omia teitään. Hän yksinkertaisesti lamaannuttaa alemman Itsensä unen ajaksi, tullen itse täysin vapaaksi. Unennäkö, niin kuin me sitä käsitämme, on harhaa. Kuinka siis Adepti näkisi unta, kun kerran hän on vapautunut kaikista muista harhoista? Nukkuessaan hän vain elää toisella, todellisemmalla tasolla.

Kys. Onko ihmisiä, jotka eivät koskaan ole nähneet unta?

Vast. Sellaista ihmistä ei ole koko maailmassa, mikäli minä tiedän. Kaikki näkevät enemmän tai vähemmän unta, mutta useimmilta unet äkkiä haihtuvat herätessä. Tämä riippuu aivosolmujen enemmän tai vähemmän vastaanottavasta tilasta. Epähenkevät ihmiset ja ne, jotka eivät harjoita mielikuvituskykyään, tai ne, joita ruumiillinen työ on uuvuttanut, niin etteivät hermosolmut toimi koneellisestikaan levätessä, näkevät harvoin, jos koskaan, johdonmukaisia unia.

Kys. Mikä on ero ihmisten ja eläinten unien välillä?

Vast. Unitila ei ole yhteinen ainoastaan kaikille ihmisille, vaan myös kaikille eläimille, korkeimmista nisäkkäistä pienimpiin lintuihin, jopa hyönteisiin saakka. Jokainen fyysisillä aivoilla tai sitä lähellä olevilla elimillä varustettu olento näkee pakostakin unta. Jokaisella eläimellä, isolla tai pienellä, on enemmän tai vähemmän fyysiset aistinsa, ja vaikka nämä aistit ovat lamaantuneet nukkuessa, toimii kuitenkin muisti niin sanoaksemme koneellisesti, toistaen entisiä aistimuksia. Kaikki tiedämme koirien, hevosten ja nautakarjan sekä kanarialintujen uneksivan, mutta sellaiset unet ovat luullakseni pelkästään fysiologisia. Niin kuin sammuvan valkean viimeiset hiillokset vavahtelevine leimahduksineen ja hetkellisine liekkeineen niin toimivat aivot nukahtaessaan. Unet eivät ole, niin kuin Dryden sanoo, ”mielikuvituksen aikaansaamia välikohtauksia”, sillä sellainen määritelmä kuuluu vain ruoansulatushäiriön aikaansaamille fysiologisille unille tai ajatuksille tai tapahtumille, jotka valveil-laoloaikana ovat painuneet toimiviin aivoihin.

Kys. Mikä siis on nukkumisen prosessi?

Vast. Sen fysiologia osaksi selvittää. Salatiede sanoo sen johtuvan sii-

tä, että hermokeskukset periodeittain säännöllisesti uupuvat, etenkin aivojen aistimussolmut, jotka kieltäytyvät kauemmin työskentelemästä tällä tasolla ja sen tähden – elleivät tahdo tulla työhön kelpaamattomiksi – ovat pakotetut uusimaan voimansa toisella tasolla eli *upaadhilla*. Ensinnäkin tulee *Svapna* eli unennäön tila, ja tämä johtaa *Shushupti*-tilaan. Nyt on muistettava, että aistimme ovat kaikki kaksinaisia, toimien sen tajunnan tason mukaisesti, jolla ajatteleva olento työskentelee. Fyysinen uni tarjoaa parhaimman tilaisuuden sen toiminnalle eri tasoilla. Samalla se on välttämätöntä, jotta aistit toipuisivat ja ammentaisivat *Svapnasta* ja *Shushuptista* uusia voimia *Dshagrataa* eli valvetilaa varten. *Raadsha Joogan* mukaan *Turiija* on korkein tila. Niin kuin ihminen uupuu toisessa elämännesteen tilassa ja etsii toista – kun hän esimerkiksi kuumen ilman uuvuttamana virkistää itseään kylmällä vedellä –, niin unikin on varjoisa paikka elämän auringon paahattamassa laaksossa.

Uni on merkinä siitä, että valve-elämä on tullut liian voimakkaaksi fyysiselle organismille ja että elämänvirran voima on katkaistava vaihtamalla valvetila unitilaan. Pyytäkää hyvää selvänäkijää kuvaamaan vastikään unen virkistämisen henkilön auraa ja toisen juuri ennen maatamenoa. Edellinen näyttää kylpevän elämänvirtojen rytmillisissä väreilyissä – kultaisissa, sinisissä, ruusunpunaisissa, ne ovat Elämän sähköaaltoja. Jälkimmäinen taas on ikään kuin peittynyt kiihkeän kulta-oranssiväriin sumuun, jonka atomit pyörivät melkein uskomattoman kiihkeällä nopeudella, osoittaen että asianomainen henkilö alkaa olla liian täynnä Elämää. Elämänvoima on liian väkevä hänen fyysisille elimilleen, ja hänen täytyy etsiä helpotusta tuon saman voiman varjopuolelta, so. unielementiltä eli fyysiseltä unelta, joka on eräs tajunnan tila.

Kys. Mutta mitä on unennäkö?

Vast. Se riippuu sanan merkityksestä. Te voitte nähdä ”unta” tai, niin kuin me sanomme, ”näkyjä” hereillä tai nukkuessa. Jos Astraalivaloa kootaan tahdonvoimalla kuppiin tai metalliastiaan ja, silmät kiinnitettyinä johonkin kohtaan siinä, lujasti tahdotaan nähdä, on tuloksena valvenäky eli ”uni”, jos itse on vähänkään herkkä. Astraalivalon heijastukset näkyvät paremmin ummessa silmin, ja vielä selvemmin nukkuessa. Kirkkaasta tilasta näky kohoaa ylikirkkaaseen, se nousee jokapäiväisestä orgaanisesta tajunnasta yliaistilliseen tajunnan tilaan.

Kys. Mistä syistä unennäöt etupäässä aiheutuvat?

Vast. On, niin kuin tiedämme, monenlaatuista unia. Jättämällä ”ruoansulatusunet” ottamatta huomioon on olemassa aivounia ja muistiunia, koneellisia ja tietoisia näkyjä. Aavistus- ja varoitusunet edellyttävät sisäisen Minän aktiivista myötävaikutusta. Usein ne myös johtuvat kahden elävän henkilön aivojen tai heidän kahden Minänsä tietoisesta tai tietämättömästä yhteistoiminnasta.

Kys. Mikä se siis näkee unta?

Vast. Tavallisesti persoonallisen Minän fyysiset aivot, muistin asunto, joka säteilee ja sinkoilee kipinöitä niin kuin uunivalkean hiipuva hiillos. Nukkujan muisti on niin kuin seitsenkielinen tuulikannel, ja hänen mielentilaansa voi verrata kieliä hipaisevaan tuulihenkeen. Kanteleen vastaava kieli helähtää, kun sitä koskettelee älytoiminnan seitsemästä tilasta se, jossa nukkujia oli ennen uneen vaipumista. Jos se on vieno tuulihenkeä, kannel tuskin värähtää. Jos se on myrskytuuli, ovat väreilyt suhteellisesti voimakkaammat. Jos persoonallinen Minä on kosketuksessa korkeampien prinssiipiensä kanssa ja korkeampien tasojen verhot on vedetty syrjään, silloin kaikki on hyvin. Jos tuuli sitä vastoin on materialistiseläimellistä luontoa, ei luultavasti ole mitään unia. Tai jos muisti sattumalta saa kiinni korkeammalta tasolta tulevaan ”tuulen” henkeen, jolloin pienten aivojen aistimussolmut välittävät unennäön eikä henki-Minä välittömästi sitä aiheuta, – silloin nukkujan vastaanottamat kuvat ja äänet ovat niin hajanaisia ja epäharmonisia, että taivaallinenkin näky esiintyisi painajaisena tai eriskummallisena irvikuvana. Sen tähden ei ole mitään yksinkertaista vastausta kysymykseen ”Mikä se unta näkee?”, sillä riippuu kokonaan jokaisesta yksilöstä, mikä prinssiippi on päätekijänä unennäössä ja muistuvatko unet mieleen vai unohtuvatko.

Kys. Onko unennäön näennäinen objektiivisuus todella ulkokohtaista vai onko se vain subjektiivista laatua?

Vast. Jos myönnetään sen olevan näennäistä, silloin se tietysti on subjektiivinen. Pikemmin olisi kysyttävä: kelle tai mille ovat unikuvat tai -kohtaukset joko objektiivisia tai subjektiivisia? Fyysiselle ihmiselle, *uneksijalle*, on tietysti subjektiivista kaikki, mitä hän näkee ummessa silmin ja mielessään tai mielensä kautta. Mutta fyysisessä uneksijassa piilevälle *Näkijälle*, joka itsessään on subjektiivinen meidän aineellisille

aisteillemme, on kaikki nähty yhtä ulkokohtaista kuin hän itse on itselleen ja toisille kaltaisilleen. Materialistit arvatenkin nauravat ja sanovat, että teemme ihmisestä kokonaisen olentoperheen, mutta asia ei ole niin. Salatiede opettaa, että fyysinen ihminen on yksi, mutta ajatteleva ihminen seitsenkertainen olento, joka ajattelee, toimii, tuntee ja elää seitsemässä eri olemistilassa eli seitsemällä tajunnan tasolla, ja että ikipysyvällä Minällä (ei harhanomaisella persoonallisuudella) on erilaiset aistinsa kaikkia näitä tiloja ja tasoja varten.

Kys. Voiko näitä eri aisteja erottaa toisistaan?

Vast. Ei voi, ellei ole Adepti tai korkeasti koulutettu Tsheela, joka on täysin perehtynyt näihin eri tiloihin. Sellaiset tieteet kuin biologia, fysiologia, vieläpä sielutiedekin (Maudsleyn, Bainin ja Herbert Spencerin koulujen psykologia) jättävät tämän asian käsittelemättä. Tiede opettaa meille tahdonilmausten, aistimuksen, älyn ja vaiston ilmiöistä, sanoen, että nämä kaikki ilmenevät hermokeskusten kautta, joista tärkein on aivomme. Se nimittää sitä erikoista välittäjää eli ainetta, jonka kautta nämä ilmiöt tapahtuvat, suoni- ja syykudoksiksi, selittäen niiden suhteita toisiinsa jakamalla solmukeskuksia liike-, aistin- ja sisushermostoon, mutta ei hiisku sanaakaan itse älyn salaperäisestä välittäjästä tai järjestä ja sen toiminnoista.

Usein tapahtuu, että olemme tajuissamme ja tiedämme uneksivamme; tämä on sangen hyvä todistus siitä, että ihminen on moninkertainen olento ajatustasolla. Niinpä Minä eli ajatteleva ihminen ole ainoastaan Proteus eli monimuotoinen, alati vaihtuva olento, mutta että hän myös kykenee niin sanoaksemme ajatus- eli unitasolla hajaantumaan kahteen tai useampaan olentoon, ja harhan tasolla, joka seuraa meitä Nirvanan kynnykselle saakka, hän on kuin Ain-Sof puhuen Ain-Sofille, keskustellen itsensä kanssa ja puhuen itsensä kautta, itsestään ja itselleen. Ja tämä on Zohar'in kuten hindulaisten filosofioiden tutkimattoman Jumaluuden mysteerio. Se on sama Kabbalassa, Puraanoissa, vedaantalaisessa metafysiikassa, vieläpä ns. kristillisessä Jumaluuden ja Kolminaisuuden mysteeriossa. Ihminen on makrokosmoksen mikrokosmos, ja maanpäällinen jumala on tehty luonnossa olevan jumalan mallin mukaan. Mutta todellisen Minän universaalinen tietoisuus on miljoona kertaa ylevämpi kuin persoonallisen eli väärän Minän itsetietoisuus.

Kys. Onko ns. ”tiedoton aivotoiminta” nukkuessa koneellista fyysisten aivojen työskentelyä vai onko se Minän tietoista toimintaa, jonka vaikutus yksin painuu tavalliseen tajuntaan?

Vast. Se on jälkimmäistä, sillä onko mahdollista tajuisessa tilassa muistaa, mitä tapahtuu aivojen toimiessa tiedottomasti? Tämä on nähtävästi ristiriita sanoissa.

Kys. Miten on selitettävissä, että henkilöt, jotka eivät koskaan ole nähneet luonnollisia vuoria, näkevät usein niitä selvästi nukkuessaan, vieläpä panevat merkille niiden erikoispiirteitä?

Vast. Arvatenkin, koska he ovat nähneet kuvia vuorista. Muuten meissä on joku tai jokin, joka on aiemmin nähnyt niitä.

Kys. Mikä on syynä siihen unikokemukseen, että uneksija tuntee tavoittelevan jotakin, jota hän ei koskaan saavuta?

Vast. Se johtuu siitä, että fyysiselle itselle ja sen muistille on mahdollon tietää, mitä todellinen Minä tekee. Nukkuja saa ainoastaan heikkoja välähdyksiä Minän toimista, jotka aiheuttavat fyysisen ihmisen unen, mutta joita hän ei kykene johdonmukaisesti seuraamaan. Houraileva potilas on toipuessaan samassa suhteessa hoitajaan, joka valvoi ja hoiteli häntä sairauden aikana, kuin fyysinen ihminen on todelliseen Minäänsä. Minä toimii yhtä tietoisesti hänen sisällään ja hänen ulkopuolellaan kuin sairaanhoitaja hoitaessaan potilasta ja valvoessaan hänen äärellään. Mutta potilas ei noustuaan sairavuoteelta eikä nukkuja herätessään jaksa muistaa mitään muuta kuin katkelmia ja välähdyksiä.

Kys. Kuinka uni eroaa kuolemasta?

Vast. On tietenkin olemassa analogia, mutta sangen suuri erilaisuus näiden kahden välillä. Unessa on olemassa side, joskin heikko, ihmisen alemman ja ylemmän järjen välillä, ja jälkimmäinen on enemmän tai vähemmän heijastunut edelliseen, vaikkakin sen säteet ovat vääristyneet. Mutta ruumiin kuoltua harharuumiista, *Majaavi Ruupasta*, tulee Kaama Ruupa eli eläimellinen sielu, joka jää oman onnensa nojaan. Sen tähden on yhtä suuri ero kummituksen ja ihmisen välillä kuin on karkeasti aineellisen, eläimellisen, mutta raittiin kuolevaisen ja miehen välillä, joka on tolkkottomasti juovuksissa ja kykenemätön erottamaan huomattavimpia ympäröiviä esineitä; henkilön välillä, joka on suljettu täysin pimeään

huoneeseen, ja toisen, joka on vaikka puutteellisenkin valon valaisemassa huoneessa.

Alemmat prinssiipit ovat villipetojen kaltaisia, ja korkeampi Manas on järjellä varustettu ihminen, joka kesyttää tai hillitsee niitä enemmän tai vähemmän onnistuneesti. Mutta heti kun eläin pääsee vapaaksi herrastaan, joka piti sitä alamaisuudessa, – heti kun se on lakannut kuulemasta hänen ääntään ja näkemästä häntä, se karkaa takaisin viidakkoon ja entiseen luolaansa. Eläimeltä kuitenkin kestää jonkin aikaa, ennen kuin se on palannut alkuperäiseen luonnontilaansa, mutta nämä alemmat prinssiipit, eli ”kummitus”, palaavat silmänräpäyksessä, ja kohta kun korkeampi Kolminaisuus on astunut taivaalliseen tilaansa, tulee alempi Kaksinaisuus jälleen siksi, mikä se alussa oli, prinssiipiksi, jolla on ainoastaan eläimellisiä vaistoja ja joka on suuren muutoksen kautta tullut vain onnellisemmaksi.

Kys. Mikä on *Linga Shariiran* eli plastisen ruumiin tila unien aikana?

Vast. Plastisen muodon kohtalo on nukkua rinnan ruumiinsa kanssa, ellei joku korkeammassa Manaksessa syntynyt voimakas halu heitä sitä ulos. Unissa sillä ei ole mitään tekijän osaa vaan se on päinvastoin kokonaan passiivinen, katsellessaan tahtomattaan ja puolittain unessa niitä kokemuksia, joiden kautta korkeammat prinssiipit kulkevat.

Kys. Minkälaisissa olosuhteissa tämä haamu näkyy?

Vast. Välistä, kun joko nähty henkilö tai näkijä on sairauden ja erittäin voimakkaan intohimon vallassa – mahdollisuus on molemminpuolinen. Sairas henkilö, etenkin juuri kuoleman edellä, näkee hyvin usein unessa eli näyssä niitä, joita hän rakastaa ja alati ajattelee, ja samaten hereillä oleva henkilö, joka lujasti ajattelee toista, joka samaan aikaan nukkuu.

Kys. Voiko Maagikko kutsua luokseen tuollaisen nukkuvan olennon ja keskustella hänen kanssaan?

Vast. Mustassa magiassa ei ole harvinaista, että manataan nukkuvan henkilön ”henki”. Noita voi silloin urkkia ilmestykseltä minkä salaisuuden hän haluaa, ja nukkuja on aivan tietämätön tapahtumasta. Samoissa olosuhteissa esiintyjänä on *Majaavi ruupa*, mutta on aina olemassa vaara, että elävä ihminen säilyttää muistot manauksesta muistaen ne elävänä unennäköinä. Sitä vastoin Kaksoisruumista eli *Linga Shariiraa* ei voi

manata pitkän matkan päästä, eikä tämä muuten osaa puhua eikä antaa mitään tietoja, ja on aina olemassa mahdollisuus, että nukkuja saa surmansa tämänlaatuisen väkinäisen kahtiajaon kautta. Monet ovat äkkiä kuolleet nukkuessaan sillä tavalla, eikä maailma ole siitä viisastunut.

Kys. Voiko olla mitään yhteyttä nukkujan ja ”Kaama Lookassa” olevan olennon kesken?

Vast. Se, joka näkee unta *Kaama Lookassa* olevasta olennosta, luultavasti vetää päälleen painajaisen, tai sitten häntä uhkaa vaara joutua noin puoleensa vetämän ”kummituksen” ”valtaamaksi”, jos hän sattumalta on mediumi tai valvehetkinään on tekeytynyt niin passiiviseksi, että hänen korkeampi Itsensäkin on nyt kykenemätön suojaamaan häntä. Tämän takia mediumistinen passiivisuuden tila on niin vaarallinen, tehden Korkeamman Itsen lopulta kerrassaan kykenemättömäksi auttaamaan tai edes varoittamaan nukkuvaa tai transsiin vaipunutta henkilöä. Passiivisuus herpaannuttaa yhteyden alempien ja korkeampien periaatteiden välillä. Sangen harvoin tapaa mediumeja, jotka – pysyen passiivisena *omasta tahdostaan*, jotta voisivat pitää yhteyttä jonkun korkeamman älyolennon, jonkun *ylimaallisen hengen* (ei vainajan) kanssa – siitä huolimatta säilyttivät persoonallisen tahtonsa kyllin ehjänä, niin ettei kaikki yhteys korkeamman Itsen kanssa katkea.

Kys. Voiko unennäkiä olla kosketuksessa Deevakaanissa olevan olennon kautta?

Vast. Ainoa mahdollinen tapa seurustella Deevakaanin asujan kanssa tapahtuu nukkuessa unen tai näyn avulla tai transsitilassa. Deevakaanin asujien ei voi laskeutua meidän tasollemme, vaan meidän – tai paremmin *sisäisen Itsemme* – on noustava hänen tasolleen.

Kys. Mikä on juopuneen mielentila nukkuessa?

Vast. Se ei ole mikään todellinen uni, vaan raskas horrostila, eikä mikään fyysinen lepo, vaan pahempi kuin unettomuus, tappaen juopon yhtä nopeasti. Sellaisen horroksen aikana kuin myös juopuneen hereillä ollessa kaikki kääntyy ja pyörii ympäri aivoissa, aikaan saaden mielikuvituksessa kauheita ja karkean naurettavia hahmoja, jotka alati liikkuvat ja vääntelevät.

Kys. Mikä on painajaisen syynä ja mistä johtuu, että henkilöt, jotka

potevat pitkälle kehittyneitä keuhkotautia, usein näkevät miellyttäviä unia?

Vast. Edellinen johtuu suorastaan fysiologisista syistä. Painajainen syntyy hengityksen ahdistuksesta ja vaikeudesta. Ja vaikeus hengittää saa aina aikaan tuollaisen ahdistuksen ja uhkaavan onnettomuuden tunteen. Jälkimmäisessä tapauksessa unet käyvät miellyttäväiksi, koska keuhkotautinen päivä päivältä irtaantuu aineellisesta ruumiistaan, tul- len samalla suhteellisesti selvänäköisemmäksi. Kuoleman lähestyessä ruumis kuluu tiehensä ja lakkaa olemasta esteenä eli sulkuna fyysisen ihmisen aivojen ja hänen Korkeamman Itsensä välillä.

Kys. Onko hyvä harjoitella unennäkemistä?

Vast. Harjoittelemalla ”unennäkemiseksi” nimitettyä kykyä kehitetään selvänäköä.

Kys. Onko mitään keinoa tulkita unia – esimerkiksi unikirjoissa annetut selitykset?

Vast. Ei muuta kuin ”selittäjän” selvänäköinen kyky ja henkinen intuitio. Jokainen unta näkevä Minä eroaa jokaisesta toisesta, samoin kuin fyysiset ruumiimme ovat erilaisia. Jos maailmankaikkeudessa jokaisen asian vertauskuvallisuudella on seitsemän avainta fyysisellä tasolla, kuinka monta avainta lieneekään sillä korkeammilla tasoilla?

Kys. Onko olemassa tapa luokitella unia?

Vast. Suurin piirtein voimme jakaa unetkin seitsemään luokkaan, jotka sitten vuorostaan jakautuvat alaluokkiin. Näin ollen jakaisimme ne seuraavasti:

1. Profeetalliset unet. Nämä painaa muistiimme Korkeampi Itse, ja ne ovat yleensä yksinkertaisia ja selviä: joko kuuluu ääni tai näkyy tuleva tapahtuma.

2. Allegoriset unet eli aivojemme kiinni saamat ja mielikuvituksemme vääristelemät hämärät välähdykset todellisuuksista. Nämä ovat tavallisesti vain puoleksi tosia.

3. Unet, joita lähettävät adeptit, hyvät tai pahat, mesmerisoijat tai hyvin voimakkaiden järkiolentojen ajatukset, joiden pyrkimyksenä on saada meidät tekemään mitä he tahtovat.

4. Retrospektiiviset unennäöt tapahtumista, jotka kuuluvat menneisiin ruumiillistumiin.

5. Varoittavat unet toisia varten, jotka eivät itse ole vastaanotto-kykyisiä.

6. Sekalaiset unet, joiden syistä on edellä puhuttu.

7. Unet, jotka ovat pelkkiä mielikuvia ja kaaosmaisia tauluja, aiheutuen ruoansulatuksesta, jostain mielen ahdistuksesta tai muusta sellaisesta ulkonaisesta syystä.

H. P. Blavatsky

Englanninkielestä suomentanut *Pekka Ervast*

(Suomennoksen kieliasua on sisältöön puuttumatta nykyaikaistettu.)

Ruus-Risti – tammikuu, helmikuu 1929

APPENDIX on DREAMS

<http://www.theosociety.org/pasadena/sdcommnt/sdc-ap.htm>

www.teosofia.net

[e-kirjat](#)